

חידוי גורם ההפתעה בקרב

קולונל ט. נ. דיפוא

כללו, בין השאר, נושאים כמו יכולת ההרג של כלי-הנשק, יחסי הגומלין בין כוח-אש, ניידות ופיוור, שיעורי האבידות הממוצעים בקרב, ועוד. מסקנות המחקרים היו כדלקמן:

- פיתוח מדד של יכולת הרג תיאורטי לכלי-נשק שונים (TLI*).
- פיתוח מדד של יכולת הרג מבצעי הכולל את השפעת פיוור הכוחות בשדה-הקרב (OLI**).
- הכרה בעובדה כי יעילות מערכות-נשק משתנה בהתאם לנסיבות הקרב השונות, כגון מזג-אוויר, תנאי שטח, מאפייני ניידות, פגיעות.
- הכרה בקיומם של גורמים בשדה-הקרב שאינם ניתנים למדידה, כגון מנהיגות, מוראל, אימונים ויעילות לוגיסטית.
- מסקנות אלו יושמו במחקר עבור חיל-האוויר האמריקני ועבור משרד ההגנה הבריטי. המחקר התמקד בחזית איטליה, וסקר 60 קרבות ברמת הדיביזיה שנערכו בין ספטמבר 1943 ובין יוני 1944. חומר הגלם של המחקר היו הרישומים של היחידות שהשתתפו בקרבות. קציני מילואים מחילות שונים — שריון, חי"ר, ארטילריה וחיל-אוויר — השתתפו בסיווג והערכת הגורמים השונים שהשפיעו על שדה-הקרב. פותח מדד של יכולת הרג מבצעי עבור כלי-הנשק השונים שהופעלו בידי

הנשק והטקטיקה של אותה תקופה, יושמו על-ידי HERO לגבי מלחמות ישראל-ערב ב-1967 וב-1973. שוב הוכחה תקפותם — גם לגבי כלי-הנשק והטקטיקה של תקופתנו. להפתעה, כשישמה בעבר, היו ערכים מתמטיים עקיבים, שהגבירו או הפחיתו את יכולתם הצבאית של הצדדים המתמודדים. מכאן, שעתה אנו יכולים לחזות את התוצאות האפשריות של ההפתעה — אם היא מושגת — למרות שאיננו יכולים לחזות אם הניסיון להשיג הפתעה יצליח אם לאו. היכולת לקמת** הפתעה היא רק אחת מכמה אפשרויות חדשות שפותחו ב-HERO במהלך הניסיון ליצור תיאוריה מתמטית של הקרב (ישנן עדויות שחוקרים סובייטים מפתחים תיאוריות דומות). תיאוריית הקרב נקראת: „שיטת השיפוט הכמותי לניתוח נתונים היסטוריים של קרבות“*** והיא מתבססת על נוסחה מתמטית פשוטה (אם כי ארוכה), הנקראת: „מודל השיפוט הכמותי“****.

חוקרי HERO מודעים לכך שהמודל עדיין גולמי ובלתי מושלם. עם זאת, לדעתם, הוא מתוחכם, רגיש ומציאותי יותר מכל המודלים הקיימים בהם משתמש כיום הצבא האמריקני. המודל הוא תוצאה של המצטברת של כמה מחקרים שנערכו ב-HERO, החל ב-1964. מחקרים אלה

אילו נשאלתי לפני חמש שנים אם ייתכן לקבוע ערך מספרי מוגדר להשפעותיה של ההפתעה על תוצאות הקרב, הייתי משיב בשלילה מוחלטת, שכן אי אפשר לחזות את ההתנהגות האנושית. עודני מאמין שאי אפשר לחזות התנהגות אנושית, אבל עתה אני יודע שניתן לקבוע מראש את השפעותיה של ההפתעה כ-משתנה בשדה-הקרב, משתנה שניתן להגדירו היטב. בעזרת עמיתי ב-HERO*, גיליתי שבאותם מקרים במלחמת-העולם השנייה, בהם נעשה שימוש בהפתעה בקרב ברמת הקורפוס והדיביזיה, היא השיפועה על יכולתו של היריב — והשפעה זו ניתנה למדוד. ההשפעה יכולה להיות מיוצגת על-ידי גורמים הקובעים את הניידות והפגיעות של הכוחות היריבים. עוצמת ההשפעה משתנה על-ידי מידת שלמותה של ההפתעה: הפתעה מוחלטת משפיעה יותר מהפתעה חלקית. כל היסטוריון מנוסה החוקר את פעולותיהן של יחידות הצבא הגרמני, האמריקני או הבריטי, יכול לסווג את ההפתעה על-ידי שלוש רמות כלליות — הפתעה מוחלטת, חלקית ומועטה. ניתן להשתמש בגורמים סטנדרטיים המגבירים את ניידותו ומקטינים את פגיעותו של הצד המפתיע, בעודם מקטינים את הניידות ומגבירים את הפגיעות של הצד המופתע.

גורמים אלה, שנמצאו מהימנים לגבי קרבות מלחמת-העולם השנייה ולגבי כלי-

* TLI — Theoretical Lethality Indices.
** OLI — Operational Lethality Index.

** לקמת — לקבוע ערכים כמותיים — Quantify.
*** Quantified Judgment Method of Analysis of Historical Combat Data.
**** Quantified Judgment Model.

* HERO — Historical Evaluation and Research Organization.

מודל שיפוט כמותי — עוצמה קרבית

$$S_f = (W_s + W_{mg} + W_{hw}) \times r_n + (W_g \times r_{wg} \times h_{wg} \times z_{wg} \times w_{yg}) + (W_l \times r_{wl} \times h_{wl}) + (W_y \times r_{wy} \times h_{wy} \times z_{wy} \times w_{yy})$$

(חיל-רגלים) + (ארטילריה) + (שריון) + (סיוע אוויר קרוב)

$$M_a = \sqrt{[(N_a + 20J_a + W_{ia}) \times m_{ya} / N_d] / [(N_d + 20J_d + W_{id}) \times m_{yd} / N_d]}$$

$$m_a = M_a - (1 - r_m \times h_n)(M_a - 1) \quad m_d = 1$$

$$v_f = 1 - (N \times u_v / r_u \times \sqrt{S_e / S_f} \times v_y \times v_r / S_f)$$

$$P = S \times m \times l_e \times t \times o \times b \times u_e \times r_u \times h_u \times z_u \times v$$

מודל שיפוט כמותי — תוצאת קרב

$$E_{fsp} = \sqrt{(S_e \times u_{se}) / (S_f \times u_{sf})} \times (4Q - D_e) / 3D_f$$

$$E_{fcas} = v_e^2 (\sqrt{Cas_e / Cas_f} \times S_f / S_e \times u_{sf} / u_{se} - \sqrt{100 Cas_f / N_f})$$

$$R_f = MF_f + E_{fsp} + E_{fcas}$$

$$R_e = MF_e + E_{esp} + E_{eccas}$$

חיובי — הצלחת הכוח הידידותי $R_f - R_e$ תוצאה

שלילי — הצלחת האויב

מקרא

o — מקדם מוראל	a — תוקף
p — עוצמה קרבית (עוצמת כוח מתוקנת בהתאם לתנאי הסביבה)	b — מקדם לוגיסטי
P/P — יחס עוצמה קרבית	cas — נפגעים
Q — מרחק התקדמות תחת אש	D — עומק מערך
R — תוצאת כוח (תוצאה כמותית של קרב)	d — מגן
r — מקדם שטח	E — יעילות
S — עוצמת כוח (תוצאות שדה ניסויים מתוקנות בהתאם לתנאי סביבה)	e — כוח אויב
s — נשק קל	f — כוח ידידותי
sp — יעילות החזקת/כיבוש שטח	g — ארטילריה
t — מקדם ניסיון קרבי / אימונים	h — מקדם מזג-אוויר
u — מקדם תחושה (מצבר-רוח)	hw — נשק כבד
V — מאפייני פגיעות	i — שריון
v — מקדם פגיעות	J — מספר כלירכב
W — עוצמת אש / ביצועים בשדות ניסויים	le — מקדם מנהיגות
w — כלי-נשק	M — מאפייני ניידות כוח
y — חיל-אוויר	m — מקדם ניידות
z — מקדם עונות השנה	MF — מקדם ביצוע משימה (ערך כמותי עבור הערכה איכותית באשר לביצוע המשימה)
	mg — מקלעים
	N — מספר אנשים בכוח
	n — חיל-רגלים

כל אחד מהכוחות הפועלים — גרמנים, אמריקנים ובריטים.

ממחקר זה פותחו שתי מערכות משוואות יסוד ומספר טבלאות עזר הכוללות את כל הגורמים שזוהו כבעלי השפעה על שדה-הקרב. מערכת המשוואות הראשונה מחשבת, על סמך נתונים מרישומי היחידות, את העוצמה היחסית של הכוחות המשתתפים בקרב. מערכת המשוואות השנייה מייצגת את התוצאות המעשיות של הקרבות. מערכת המשוואות הראשונה לוקחת בחשבון משתני סביבה ומשתנים מבצעיים. כשמיישמים את המשתנים לכלי-הנשק של הצדדים היריבים מקבלים את הערך P, המייצג עוצמה קרבית של צד מסוים, כפי שהוא משתקף מה-רישומים. אם נסמן את כוחותינו ב-Pf, ואת כוחות האויב ב-Pe, הרי שהיחס Pf/Pe יבטא את תוצאותיו הציפיות של הקרב: 1.0 משמעותו שוויון; תוצאה גדולה מ-1.0 משמעותה ניצחון צפוי לכוחותינו; תוצאה קטנה מ-1.0 משמעותה ניצחון צפוי לכוחות האויב.

עבור מערכת המשוואות השנייה החלט לאמץ את שלושת הקריטריונים הבאים לקביעת תוצאות הקרבות שנבדקו ב-מדגם:

- המידה בה כל צד מילא את משימתו.
- יכולת כל אחד מהצדדים לכבוש או להחזיק בשטח.
- היעילות בה בוצעו שתי המשימות הנ"ל על-ידי כל אחד מהצדדים, במו-נחים של אבידות ביחס לכוח ההת-חלתי.

שימוש בקריטריונים אלה איפשר לחוק-רים להעריך את תוצאות הקרבות שנבדקו בסקאלה שמ-1.0 עד 10.0. הדבר בוצע לגבי קרבות רבים, החל בקרב אוסטרליץ (1805). מתוך כך ניתן לחשב את התוצאה בפועל עבור כל צד והקרב בכללו.

R מייצג את התוצאה בפועל, Rf את תוצאות כוחותינו ו-Re את תוצאות האויב. ההפרש בין Rf ל-Re מייצג את תוצאות הקרב. אם התוצאה חיובית — כוחותינו ניצחנו. אם הערך היה קרוב מאוד ל-0, התוצאה היתה לא מכרעת. ההגחה היתה, שתהיה התאמה בין היחס Pf/Pe ובין ההפרש בין Rf ל-Re. כלומר, עבור כל קרב בו היחס Pf/Pe גדול מ-1 (צפוי ניצחון לכוחותינו), היתה ההפרש בין Rf ל-Re חיובי. אך התברר שהתוצאות

בעלות-הברית. כאשר יחס העוצמה הקר-בית היה רק במקצת גדול מ-1, תוצאת הקרב במציאות היתה לטובת הגרמנים, או שהקרב לא הוכרע למרות שההפרש בין תוצאות הקרב היה לעיתים גדול מ-0. עם זאת, כאשר יחס העוצמה הקרבית היה קרוב ל-1 (בין 1.1 ל-0.9) או קטן מזה, הניצחון במציאות היה תמיד של הצד

לא היו תמיד תואמות. הובחן באופן חד-משמעי, שהסטיות הגדולות ביותר מה-מצופה נתקבלו כאשר מסיבות מזג-אוויר ו/או אחרות, הסיוע האווירי של בעלות-הברית היה מועט או חסר. כמובן הובחן, שכאשר יחס העוצמה הקרבית (Pf/Pe) היה גדול בהרבה מ-1, תוצאת הקרב במציאות היתה בדרך כלל ניצחון ל-

הגרמני. עובדות אלה חייבו ניתוח מחודש של ההנחות והמשוואות. תוך כדי ניתוח זה, התברר שיש להתחשב בשלושה גורמים נוספים שלא ניתנה להם תשומת לב מספקת: היעילות הקרבית היחסית של חיילי העמים השונים שהשתתפו בקרב, מידת ההשפעה של הסיוע האווירי על קרבנות היבשה והמבוכה הנגרמת על-ידי ההפתעה בקרב לצד המופתע. שני הגורמים הראשונים אינם בלתי תלויים, אלא קשורים זה בזה.

שיפור ניכר במידת ההתאמה בין תוצאות שתי מערכות משוואות היסוד נתקבל על-ידי קביעת ערך גבוה, ב-20% עבור היעילות הקרבית של החיילים הגרמנים ביחס ליעילות חיילי בעלות-הברית (ואת אומרת 100 חיילים גרמנים שווים ביעילותם הקרבית ל-120 חיילים של בעלות-הברית), והכפלת מידת ההשפעה של גורם הסיוע האווירי.

המשכנו לבדוק אותם קרבות שלא התאימו למודל, וכן אותם קרבות שלמרות שתוצאתם הכללית כן התאימה, הרי שהערכים אליהם הגענו במשוואה סטו במידה ניכרת מהערכים המקובלים. הצבנו את 60 הקרבות בגרף שבו ערכי P/P היוו את ציר ה-x, וערכי R-R היוו את ציר ה-y. מנתונים אלה התקבל קו שניתן להגדירו „קו הקרב הנורמלי“ (Normal battle line) * . הסתבר שמספר קרבות הוצבו במרחק ניכר מהקו הממוצע. בדיקת הערכים כיום הלא תואמים העלתה שמרביתם מייצגים קרבות בהם צד אחד או השני השיג הפתעה. (בדרך כלל היו אלה הגרמנים שהפתיעו). מכאן התפתחה התיאוריה של ייצוג הפתעה בעזרת משתנים המשפיעים על הניידות והפגיעות של הצדדים היריבים. 21 קרבות נוספים יושמו עתה במודל, והתוצאות תאמו לחלוטין את אלו של המחקר המקורי. במקרה בודד אחד — בו הצליחה דיביוזה גרמנית לחצות נהר מול התנגדות של דיביוזה אמריקנית, בניגוד לצפוי מהמודל — הוברר שהשימוש בערכי ההפתעה יוצר התאמה בין ה-P/P וה-R-R. ההפתעה הכריעה את הקרב.

מודל השיפוט הכמותי הצליח לשחזר מספר קרבות ממלחמת אוקטובר 1973 (ראה טבלה בעמ' 12). אך מאחר שהמודל אינו

* הקו התקבל על-ידי חישוב ממוצעי הערכים של x ו-y של כל הנקודות.

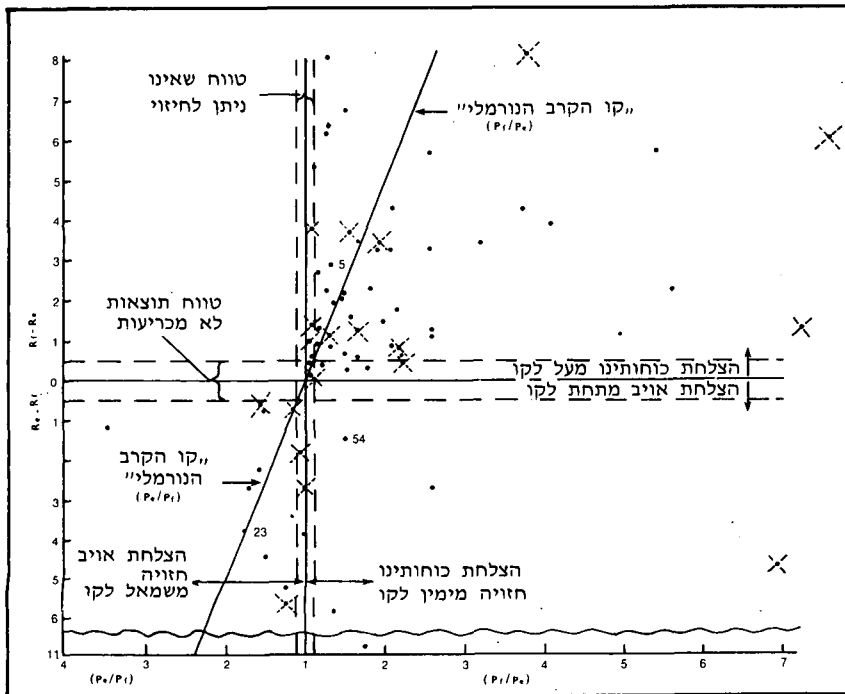
כולל את גורם האנדרלמוסיה*, היה קושי רב בטיפול בקרבות 7-8 באוקטובר בימינו. הבעיה נפתרה על-ידי שימוש בערכי הפתעה קטנים יותר כדי לייצג את האנדרלמוסיה. בדרך זו הושגה הצלחה בשחזור קרבות בשיעור של 88%. בשחזור קרבות 1973 יושם ערך לחימה (CEV) של 1.5 לישראלים, לעומת 1.0 לערבים. השתמשנו בערך זה כי הוא התקבל, במידה מסוימת של אי-נוחות, על דעתם של קציני מטה מצרים עמם התייעצנו. למעשה, כשהשתמשנו בטכניקות שאיפשרו לנו להעריך את ערך הלחימה של הגרמנים ושל בעלות-הברית, הסתבר שערך הלחימה הנכון של הישראלים הוא 2.0, כלומר 100 חיילים ישראלים הם שווי ערך ל-200 מצרים. כשהצבנו ערך לחימה 2.0 במשוואות, במקום הערך ההתחלתי של 1.5, הושגה קורלציה מלאה בין יחסי P/P ל-R-R במלחמת 1973.

בהמשך המחקר במלחמות המזוהות, ניתחנו גם שישה מבצעי הבקעה ב-1967. הנקודה המעניינת ביותר שגילינו היא שב-1967 היה ערך הלחימה של הישראלים 2.28 בדומה לזה שהיה להם ב-1973. ומכאן הסקנו מסקנות:

* כוונת המחבר למצב שבו הצד המופתע מתערער לחלוטין ומערכיו מתפוררים.

קו הקרב הנורמלי

- אם אכן השתפר הצבא המצרי בשש השנים שבין שתי המלחמות, גם צה"ל השתפר בשיעור דומה; אין שום הוכחה להצטמצמות הפער של יכולת הלחימה בין שני הצבאות.
- אחת הסיבות החשובות להבדל בתוצאות המלחמות היא העובדה שב-1967 נהנו הישראלים מיתרון ההפתעה, ואילו ב-1973 — המצרים הם שהפתיעו.
- סיבה אחרת להבדל בין שתי המלחמות היא שב-1967 נהנו הישראלים משליטה מוחלטת באויר ומוטטו את כוחות הקרקע בתקיפות מהאוויר, ואילו ב-1973 מנעה מטריה נ"מ מצרית חופש פעולה זה.
- סיבה נוספת להבדלים היא שב-1967 היה המפקד העליון המצרי חסר כישרון ומינויו היה פוליטי; ב-1973 היה מפקדם של המצרים חייל מוכשר.
- מודל השיפוט הכמותי הוכיח עצמו כמכשיר רב ערך ואמין לניתוח מידע על מלחמה מודרנית, באותה מידה שהצליח בניית תוח מלחמת-העולם השנייה. אילו היה מישוהו צופה בספטמבר 1973 מתקפת פתע ערבית, ומנסה לחזות את תוצאות קרבנותיה בעזרת המודל, הוא היה מצליח להשיג את התוצאות המופיעות בטבלה, כלומר לחזות מראש את תוצאות המלחמה.
- אם כן, עתה נמצא ברשות המתכנן הצבאי מנתח המערכות ומקבל ההחלטות מודל

מודל שיפוט כמותי — נתוני מלחמות ישראל-ערב 1967 ו-1973

ערך היעילות הקרבית ³			יחס יעיל P/P	תוצאת קרב	יחס מתוקן P/P	גורם ההפתעה ²	יחס ¹ סטנדרטי P/P	עוצמה מספרית תוקף/מגן	הצד התוקף	
קיום התאמה ⁴	ערב	ישראל								
קרבנות 1967										
כן	0.53	1.87	4.19	15.93	2.24	1.98	1.13	1.00	ישראל	רפיח
כן	0.37	2.69	3.12	10.58	1.16	2.07	0.56	1.04	ישראל	אבו-עגילה
כן	0.63	1.58	2.70	8.48	1.71	—	1.71	2.71	ישראל	ירושלים
כן	0.30	3.34	4.47	17.36	1.34	—	1.34	0.90	ישראל	תל-פאחר
קרבנות 1973										
כן	1.17	0.85	2.28	6.39	1.95	2.35	0.83	7.68	מצרים	חציית הסואץ
?	1.25	0.80	1.56	2.82	1.25	1.67	0.75	4.22	מצרים	ההתבססות
כן ⁵	0.53	1.87	0.58	-3.57	0.31	0.60	0.52	0.41	ישראל	התקפת נגד ישראלית ב-8 באוקטובר
כן	0.51	1.97	0.34	-9.74	0.67	—	0.67	2.01	מצרים	התקפה מצרית ב-14 באוקטובר
כן	0.51	1.96	1.80	4.01	0.92	1.16	0.76	0.83	ישראל	חציית הסואץ
כן	0.33	3.05	2.60	7.98	0.85	—	0.85	0.80	ישראל	החווה הסינית
כן	0.65	1.55	0.56	-3.99	0.87	1.40	0.62	5.00	סוריה	חמדיה
כן	0.75	1.33	1.40	2.01	1.87	2.10	0.89	5.42	סוריה	רפיח

הערות

1. $a = d$ = תוקף, $d = Pa/Pd$ יחס סטנדרטי איננו לוקח בחשבון את גורם ההפתעה ואת ערך היעילות הקרבית.
2. גודל גורם זה נתקבל כתוצאה מיישום מודל השיפוט הכמותי בניתוח קרבנות מלחמת-העולם השנייה. השפעתו על נידות ופגני עות הכוחות.
3. ערכי היעילות הקרבית הממוצעת שנתקבלו במלחמת 1967 עבור הישראלים הם 2.28 גבוה מהמצרים, 1.58 גבוה מהירדנים, 2.92 גבוה מהסורים.
4. קיום התאמה בין תוצאת קרב ליחס Pa/Pd מתוקן על-ידי התחשבות בגורם ההפתעה. תוצאת קרב חיובית תואמת יחס Pa/Pd גדול מ-1.0, תוצאת קרב שלילית תואמת יחס Pa/Pd קטן מ-1.0.
5. עקבות ההפתעה עדיין ניכרים בפעילויות הישראלים ב-7 וב-8 באוקטובר 1973. מאין נתון אחר, הונח בחישוב תוצאת-הקרב של ימים אלה, מחצית ערך גורם ההפתעה.

הפתעה. כך, למשל, יש המדברים על חמישה אופני הפתעה: ככוונה, בשיטה, בזמן, במקום ובעוצמה. על איזו הפתעה מדבר המודל? דומה שהגדרת ה"הפתעה" אצל המחבר משמעותה רחבה ביותר. אם אכן, כדברי המחבר, יש למודל ערך מע-שי יישומי, נשאלת השאלה, ל"כמה" הפתעה ומאיה סוג אנו זקוקים, כדי להבטיח נצחוננו?

4. מורכבותו של המודל מאפשרת למחבר ל"תמרן" עם הנתונים שהוא מציב בו. ראה באיזו קלות הוא משנה את ערך הלחימה של חייל צה"ל מ-1.5 ל-2.0! אם כך הוא עושה לעיני הקורא, יש רק לתמוה אילו מניפולציות מתמטיות חבויות מאחורי המשוואות המוצגות בעמ' 10.

5. אם אכן מקורן של ארבע המסקנות על מלחמות ישראל-ערב המוצגות בסוף המאמר הוא בתוצאות המודל, יש בהן כדי להעיד על חוסר יכולתו יותר מאשר על יכולתו. האמנם זקוקים אנו למודל מעין זה כדי לקבוע שלצד המפתיע יש יתרון, או שגנרל מצרי אחד טוב יותר מאחר? **המערכת**

הגבעה הגבוהה ביותר בשטח. מפתח העיר נתפס", אומר לידל הארט בספרו על לורנס, "אבל המנעול סירב להיפתח" — למרות נחיתותם הברורה, המשיכו התורכים להילחם, והבריטים נסוגו.

ניתן להרבות בדוגמאות, אבל הנקודה, דומני, ברורה די הצורך: בקרב, מעצם היותו אינטראקציה בין אנשים, יש פתח נרחב לטעויות אנוש, אי הבנות וחולשות אנושיות. כיצד ניתן לקמת טעות מפקד? כיצד ניתן לחזותה?

2. אחת המסקנות העיקריות של המודל היא שההפתעה מסבירה אי התאמות בין תוצאת קרב צפויה לתוצאה שהושגה. האם עלינו להבין מכאן שבמקרה שבו הצד שצפוי שינצח אכן ניצח לא באה הפתעה לידי ביטוי? האם בקרב ה"רגיל", המקורבל, כפי שהוא בא לידי ביטוי ב"קו הקרב הנורמלי" לא הופעלה הפתעה על-ידי צד כלשהו? האם ההפתעה היא בהכרח נשקו של החלש?

3. המודל אינו מגדיר את המושג, "הפתעה". מקובל שקיימת הפתעה ברמות שונות, ומקובל שקיימים סוגים אחדים של

המאפשר ניתוח אמין ושיטתי של מידע על לחמה מודרנית, המנבא בדייקנות תוצאותיהן של מערכות עתידות.

בשולי המאמר

1. המודל מנסה להגיע לניתוח מדעי של קרבנות, קרי ליצור יכולת חיזוי. המאמץ ראוי לשבח, שהרי יסוד אי הוודאות — המתבטא ב"חיסוך" — הוא האלמנט המפריע יותר מכל לניהול קרבנות. עם זאת, ה"חיסוך" — כמוהו כקרב — מושפע על-ידי גורמים אי רציונליים, שאותם אי אפשר לחזות מראש. כזהו גורם האדם. ידועים לא מעט מקרים בהם קרבנות, "הוכרעו" על-פי הגדרה מקובלת שהיא, ובכל זאת נמשך הקרב, ואף התהפך על-פיו. כך, למשל, היה הדבר במערכת עזה הראשונה, (מרס 1917), כשהבריטים הבקיעו, בפועל, את קוי התורכים — ובכל זאת פקד הגנרל הבריטי ציטוד על נסיגה, ושמט מידיו ניצחון ודאי. כך גם היה המקרה עם הפשיטה הבריטית על רבת-עמון במרס 1918. הבריטים כבשו את כל העמדות החולשות על העיר, וביניהן את